A°. 1839. N°. 17.

DONDERDAG, DEN 28sten FEBRUARIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

ADVERTENTIEN.

De Administrateur van Financien, brengt ter kennis van de daarbij belanghebbenden, dat de verloting der WISSELBRIEVEN (*twintig* stellen à *f* 1000,00 en *tien* stellen à *f* 500,00) ten behoeve der genen, welke door de Commissie zijn geregtigd geoordeeld, om daaraan te kunnen deelnemen, ten lokale der Financieele Administratie, zal plaats hebben op Maandag den *vierden* Maart aanstaande, des middags ten *twaalf* uren.

Paramaribo, den 27 Februarij 1839.

De Administrateur voornoemd,
CH. LEERS.

(10551) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, *belast met de vervolging der nalatige Belastingschuldigen*, zal op Vrijdag den 1sten Maart 1839, des voormiddags om *negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

De Slavin *Christina*; aankomende VENUS van MEIJER.

De Slaven *Ferdinand* en *Bebé*; aankomende CHARLES JOHAN ABENDANON.

De Slavin *Jeannette*; bekend staande op den naam van S. A. SAMUELS.

Paramaribo, den 23 Februarij 1839.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

(10561) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 1sten Maart 1839, des voormiddags om *negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, uit welgemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

De Slaven met namen: *Picard*, *Frans* en *Alice*; aankomende COBA OOSTERHUIJZEN.

Paramaribo, den 23 Februarij 1839.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

Aanstaande Zaturdag den 2den Maart, des morgens ten *zes* uren, zal de gewone Exercitie met de *Brandspuiten* plaats vinden.

Paramaribo, den 26 Februarij 1839.

De Opperbrandmeester,
H. G. ROUX.

Maatschappij: Tot Nut van 't Algemeen.

☞ ALGEMEENE VERGADERING van het Departement *Paramaribo*, der MAATSCHAPPIJ: *TOT NUT VAN 'T ALGEMEEN*, op Maandag den 4den Maart 1839, des avonds ten 7½ ure, in de Zaal van het *Waaggebouw*.

VOORLEZING: De Secretaris N. G. VLIER.

Gebroeders REELFS

bieden tegens *billijke prijzen* te koop aan:

Boter, Zwitsersche Kazen, Hammen, Saucijse de Bologne, gerookte Ossentongen, Broodsuiker, Worst en Saucijsjes, Rolpens, Zuurkool, groene Erwten in Mudzakken, gerookt Spek, Zoutvleesch in ½ tonnen, Haring, Raap-, Lijn- en Zoete Olie, Banket en Bitterkoekjes, Suikergoed, Tafel Rozijnen, Amandelen, Krenten, Pruimen, versche Zalm, Oesters, Moch Turtlesoup, Vruchten op Brandewijn.

Roodewijn in oxhoofden, in kisten en bij het douzijn, Madeira-, Rhijn-, Port à Port-, Tint en andere fijne Fransche Wijnen, Maraskino di Zara, Bier in oxhoofden, Azijn in oxhoofden en in Pullen, Jenever, Cognac en witte Brandewijn.

Satinet, Dril, Cambrix, effen en gekl. Neteldoek, Calico, Geel O. I. Zijde Zakdoeken, Shirtings, witte en blaauwe Salempoeris, Flanel, rood- en blaauw Bont, witte- en gekleurde Pike, Gordijn-Franjes, Vlaggendoek, Zijden en Katoenen Parasollen, witte Engelsche Beaver- en zwarte Vilte Hoeden; VERFWAREN in soorten, IJZER- en KOPERWAREN, STEENEN, KALK en CEMENT, SUIKERKALK, enz., enz.

(6492)

In een zeer merkwaardig, onlangs verschenen werk getiteld: *Genrebilder aus Oestreich*, waarin zeer karakteristieke en levendige schilderingen voorkomen, vindt men belangrijke bijzonderheden betreffende

Oostenrijks Krijgsmagt.

Onder de wonderbaarste (zegt de Schrijver), onder de in den hoogsten graad de opmerkzaamheid der Psychologen verdiende verschijnselen, moet men vooral de Oostenrijksche armee rangschikken. De volkeren, welke deze armee zamenstellen, zijn:

Oostenrijkers,	Karinthiërs,
Bohemers,	Krainers,
Moraviërs,	Italianen, in verschillende nuances,
Sileziërs,	
Hongaren,	Tijrolers,
Wallachiërs,	Polen,
Zevenbergers, in onderscheidene schakeringen,	Kroaten, in verschillende nuances,
Slavoniërs,	Stiermarkers.

En evenwel sluiten deze, uit Zuid en Noord bijeengesneeuwde en bijeengewaaide, elkander wederzijds hatende en verachtende, naauwelijks elkanders taal verstaande volkeren, die het tooverwoord *Gemeenschappelijk Vaderland*, welks liefelijke klank eenen CURTIUS en eenen LEONIDAS aanvuurde om zich aan den dood te wijden, niet kennen, die zelden of nooit weten voor welke zaak zij vechten, zich hecht als een molenwerk ineen, en staan op den dag des gevechts, op een enkel woord of wenk, als aaneen gelijmd en als tot eene vaste massa aaneen gegoten: wie heeft hen zoo aaneen gesmeed? *De militaire eer, en — de Stok!*

Ik heb (dus vervolgt de Schrijver) over dezen stok (in Oostenrijk algemeen onder den naam Haslinger bekend) verscheiden malen met zeer verlichte Officieren van het Oostenrijksche leger gesproken, en de meening te kennen gegeven, dat ik het mogelijk achtte eene armee ook zonder stok te leiden, aan te voeren en in geestdrift te brengen; maar dit gevoelen werd door allen bestreden, en de door mij tot staving aangevoerde Pruissische en Fransche legers, als volstrekt niet passende voorbeelden, eenstemmig door hen verworpen.

Franschen en Pruissen, mijn waarde Heer ELLRICH, (zeide mij een bejaard Kapitein, die in een Hongaarsch regement diende, en het zijne had toegebragt, om onder COBURG den Seraskier MEHMED PACHA bij Fokschany te verslaan, en te Leipzig den overmoed des Corsikaanschen dwingelands het *non plus ultra* voor te schrijven). Franschen en Pruissen kunnen volstrekt niet als geldende bewijzen aangevoerd worden: wanneer ieder Pruissische of Fransche tamboer met fierheid roept: *Ich bin ein Preusse! Je suis François!* zoo is in de Oostenrijksche armee geen algemeene, met trotschheid uitgesproken, tot geestdrift aanvurende nationale roep te vinden; want aan geen van alle de volken, die onder de banieren en voor de zaak van Oostenrijk vechten, zal het immer in de gedachte komen om te roepen: *wij zijn Oostenrijkers!* Ja, de Bohemers, Hongaren, Italianen, Kroaten, Slavoniërs, en ik geloof zelfs de Stiermarkers en de Krainers, zouden het zeer kwalijk nemen, indien men hen met den titel van »Oostenrijkers" vereeren wilde. Van de tooverkracht, welke een nationaal gezang elders altijd uitoefent, kunnen de aanvoerders en veldheeren onzer legerbenden almede niets hopen; wanneer de Franschen aan de *Seine*, *Loire*, *Garonne*, de Pruissen aan de *Oder* of aan de *Pregel* een volkslied in ééne algemeene volkstaal aanheffen, zoude zulk een gezang eerst in vier en twintig of dertig talen overgezet moeten worden, om onze kerels er de minste acht op te doen geven; en vermits in zulk een lied Oostenrijk altijd bovenaan genoemd zoude moeten worden, zouden viermaal honderd duizend ijzervreters, die geene Oostenrijkers zijn, verduiveld scheeve gezigten trekken, en Kannibaalsch brullen, indien zij voor dertig duizend man (zoo veel levert Oostenrijk ongeveer) vrome liederen moesten zingen.

In de schouwburgen te Weenen doen zulke volksliederen eene goede uitwerking, maar bij de armee zijn zij geen pijp tabak waard. Dat moeten wij, die er de ondervinding van hebben, ten overvloede weten, en onze wijze Regering weet het ook maar al te wel; alle hare systema's steunen op lange ervaring en op eene grondige kennis van alle hare volkeren. Gijlieden, nieuwmodische heeren, met uwe fraaije welsprekendheid en proclamatien, zoudt aan de spits van de Oostenrijksche legers geen' hond van den kagchel kunnen lokken, en den boël verduivend in

den war brengen. Wij weten er beter mede te regt te komen. Wij hebben maar twee middelen om gehoorzame, vertrouwde soldaten te vormen, die men tegen dood en duivel kan doen oprukken, en dit zijn: *lange diensttijd en — de Stok*. Door den langen diensttijd bewerken wij, dat de kerel, die den witten rok aangetrokken heeft, ophoudt de zoon van het eene of andere land te zijn; hij is noch Hongaar noch Slowak, maar — soldaat, en anders niet, en als zoodanig wil hij met burgers en boeren niet alleen niet te doen hebben, maar hij ziet hen zelfs niet met een goed oog aan, en laat er zich *gaarne* op aanhitsen, als het hun in den zin mogt komen onrust in het land te stoken. Dat onze soldaten ooit met de burgers en boeren gemeene zaak maken, of zich met hen verbroederen zullen, laat zich volstrekt niet als mogelijk voorstellen, en dit hebben wij alleen aan den langen diensttijd te danken. Het systema van eenen driejarigen diensttijd, hetwelk in Pruissen voortreffelijk is, zoude de Oostenrijksche armee totaal te gronde rigten, Europa zoude weldra geene politie meer hebben, en zoo er ergens brand ontstond, zoude men het moeten laten branden. Door het tweede middel, *den Stok* namelijk, brengen wij onze kerels op de plaats waar wij ze noodig hebben; daardoor doen wij hen midden onder bommen en granaten staan als muren, en wanneer tien man uit het eerste gelid nedergeschoten zijn, treden oogenblikkelijk tien man uit het tweede gelid in hunne plaats, en laten zich ook neersmijten, zonder te weten voor wien of voor wat. Beproeft gijlieden, nieuwerwetsche Heeren! het eens, beproeft eens, hoe ver gij het met uwe fraaije, ronde, welluidende spreekwijzen brengen zult. Onder de tien, die in het eerste gelid moeten treden, is er misschien wel een, die den *hondsrot* (*) in zijn hart weet te overmeesteren en te voorschijn stapt, zonder door den stok gedreven te worden; maar met dien eenen onder de tien zonden wij den kool niet vet maken; — en dan zijn er ook omstandigheden, ja zeer vele omstandigheden, waar het menschelijk verstand niet toereikt, waar niemand, ook de verstandigste niet beslissen, niet helpen kan, dan — *de Stok*.

Dusverre de scherpzinnige Schrijver van de *Genrebilder*. Hoe verre staat de uitgestrekte Oostenrijksche Monarchie ook ten aanzien van den geest zijner legerscharen beneden het kleine, maar beschaafde, echtnationale Nederland, nu het van een gewest gescheiden is, aan welks zoogenaamde armee, zelfs door het krachtmiddel der Oostenrijkers misschien geen moed zoude ingeboezemd kunnen worden!

(*) Dit is een Oostenrijksch soldatenwoord, dat welligt niet voor alle Surinaamsche lezers verstaanbaar is. De soldaten zeggen: „*Iedereen draagt den hondsrot in het hart: de dapperste is degeen, die hem het best verbergen en vermeesteren kan.*" (De *hondsrot* beteekent natuurlijker wijze de *vrees*.)

De valsche Koning van Tombuctou.

Onlangs verscheen te Marseille een gelukzoeker, die zich V. liet noemen. Hij vervoegde zich bij de Familie van den Heer X., die hem met volkomen vertouwen aannam, en voor welke hij voorgaf verscheidene brieven van aanbeveling te hebben, die hij echter onder weg verloren had. Daar zijn geest met eene menigte gezellige talenten was versierd en hij overigens met eene wegslepende welsprekenheid begaafd was, verleidde hij het harte der jongste dochter van X.; dit was hetgene hij verlangde. Toen hij zich van het vertrouwen der overige leden van dit gezin zeker hield, oordeelde hij het tijd en plan ter uitvoer te brengen. Op zekeren dag dat X. en zijne kinderen aan tafel zaten, ging de deur open, en men zag V. als een wilde gekleed, met witte vederen rondom zijn lijf, naakte armen, de beenen met snoeren koralen bezet en een boog in de hand, binnen treden. Hij maakte eene diepe buiging voor de aanzittenden en begon te midden van de algemeene verbazing aldus te spreken: »Gij houdt mij voor een' zot — gij dwaalt; ik ben een Koning en Koning van Tombuctou, een uitgestrekt en magtig rijk in Afrika. Gij zult hooren, hoe ik van een enkel Kadet bij de marine tot den verheven rang, dien ik thans bekleed, ben opgeklommen. Luister: ik bevond mij aan boord van de Medusa, toen dit schip op de bank van Arguin verongelukt. Mijne lotgenooten verdronken, doch ik redde mij met zwemmen en kwam aan de kust der woestijn van Zahara aan land. Ik trok verscheiden maanden lang voort. Eindelijk, om u het verhaal van mijn lijden te besparen, zal ik u slechts zeggen, dat ik Mooren aantrof, die mij gevangen namen en naar Tombuctou bragten, en mij aan den Koning verkochten, die zich over mijn bezit verheugde, toen hij vernam, dat ik eenige kennis van de geneeskunde bezat. Hij kreeg eene zware ziekte en door mijne behandeling werd hij weder hersteld. Deze genezing deed mij buitengewone eer verwerven. Na verloop van drie maanden werd hij nogmaals door eene ziekte aangetast, maar hetzij dat de natuur mijne middelen niet ondersteunde, hetzij dat mijne kunst te kort schoot, de Koning stierf.

Het volk, dat in dit land zijne beheerschers benoemt, sloeg het oog op mij en plaatste mij op den troon van Tombuctou. In het bezit van een rijk, waarin voor mij nog geen vreemdeling was ingedrongen, deed ik mij door de wijsheid mijner wetten bewonderen. Steeds de toekomst voor oogen houdende, verzamelde ik onmetelijke schatten; de uitkomst heeft geleerd, dat deze voorzorg niet nutteloos was. Een eerzuchtige kwam op het denkbeeld, om onder het volk te verspreiden, dat ik de onvermijdelijke operatie voor degenen, die regeren willen, niet had ondergaan. Dit bestond in mij den neus te laten afsnijden. Mijne vijanden voegden zich bij dezen eerzuchtige. En er werd besloten, dat men dit vooruitstekend gedeelte van mijn aangezigt zou afsnijden, of dat ik van den troon afstand moest doen. In deze netelige omstandigheden had ik niemand aan wien ik mij durfde vertrouwen. Ik deed een' wanhopenden stap. Op zekeren nacht, dat al mijne onderdanen sliepen, pakte ik mijne schatten bij elkander en verliet de stad Tombuctou, zonder te weten naar welken kant ik mij begeven zoude. Ik ging maar al regt uit en, na eenen verhaasten marsch van veertig dagen, bevond ik mij aan de zeekust, waar een Engelsch schip, hetwelk zich aldaar vertoond had, om den slavenhandel te beletten, mij aan boord nam en mij naar Engeland bragt, werwaarts ik binnen kort terug keer, om mij aan het hoofd van vijftien honderd man te stellen, die mij weder op den troon van Tombuctou zullen plaatsen. Maar al mijne wenschen zijn hiermede niet bevredigd. Ik haak naar de hand uwer dochter en hoewel zij mij slechts honderd duizend francs ten huwelijk brengt, zal het mij aangenaam zijn haar tot Koningin te verheffen" Hierop zweeg V. En de geheele familie riep uit: »*Hij is een Koning!!! dat hadden wij nooit gedacht!*" De vader liet niet lang naar zijn antwoord wachten en met eene door ijdelheid en verbaasdheid ontroerde stem, zeide hij: »Sire! dewijl gij u verwerdigd hebt, om mijne dochter te beminnen, geef ik ze u ter vrouwe; maar hoe zult gij, Sire! de weinige oplettendheid vergeven, die wij voor u gehad hebben." — »Hoe! spreek daarvan niet meer," hernam V., »sta mij slechts toe, dat ik de Koningin, mijne aanstaande gemalin, een klein geschenk doe, en hierop haalde hij een snoer groote valsche steenen voor den dag, die hij om den hals van Mejufvrouw X slingerde, en nu ging ieder aan het prijzen van de schoonheid der steenen en de mildheid des Konings. Bij het dessert dronk men op de gezondheid van V. en het geroep van: »*leve de Koning!*" deed de vensterglazen een' geruimen tijd rinkinken.

Den volgenden dag vertoonde zich V. bij zijnen aanstaanden schoonvader, en vraagde hem om tien duizend francs, om zich eene kroon te laten maken. Hij begeerde deze som niet, omdat hij zelf geen geld had, maar omdat hij eene verpligting aan X wenschte te hebben, dit was eene soort van beleefdheid die hij hem wilde bewijzen. De goede Heer X vond het zeer vreemd, dat hij niet meer vraagde, en telde hem de tien duizend francs. V. deze som naar zich genomen hebbende, vertrekt, men wacht hem twee, drie dagen, doch vergeefsch, hij komt niet terug. De familie X ziende, dat zij de speelbal van een' gelukzoeker geweest waren, hielden de zaak zoo lang geheim als zij konden, en indien men er niet door een zonderling toeval achter gekomen was, zou men nimmer de geschiedenis van den *valschen Koning van Tombuctou* hebben vernomen.

GEORGE NOAKES, bijkans 6 jaren oud, en van behoeftige ouders in Engeland geboren, gaf in het openbaar blijken van zijne vaardigheid in het rekenen. Men gaf aan hetzelve onderscheidene vraagstukken op, waaronder een, waarbij begeerd werd: 99 Pond Sterl. 19 Schell. 11¾ d., *het wel*, met *dezelfde som* te vermenigvuldigen. De kleine knaap gaf als antwoord op: 9999 Pond Sterl. 17 Schell. en 11¼ d. Men deed hem opmerken, dat de uitkomst bij anderen, die zich met hetzelfde vraagstuk hadden bezig gehouden, eene eenigzins verschillende som had opgeleverd. »Ja," zeide daarop het kind, »dat »maakt een verschil van 100 oordjes; maar »die bewerking is naauwkeurig!" Hiervan scheen dus het knaapje historisch kennis te dragen!

Scheepstijdingen.

UITGEKLAARD.

Den 23sten dezer, de Nd. Am. Brik Ganges, Kapt. L. Center, naar Gloucester, lading: 162 vaten Malassie.

Den 25sten, het Schip Helena Catharina, Kapt. J. J. Ynsen, naar Amsterdam, lading: 242 vaten Suiker, 26 balen schoone- en 4 dito vuile Katoen.

Den 26sten, de Nederl. Schoener Jeannette, Kapt. T. Gregory, naar Cayenne en Para aan de Rivier Amazon.

UITGEZEILD.

Den 25sten, Z. M. Brik van Oorlog *PEGASUS*, gecommandeerd door den Kapitein Luitenant ter Zee, C. J. F. MEURER, over de Eilanden St. Eustatius en St. Martin, naar Curaçao.

Gedrukt bij de Erven J. BRINK.